

Sygn. akt V KK 339/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 stycznia 2017 r.,
sprawy **G. Ł.**
skazanego z art. 190 a § 1 kk i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 26 kwietnia 2016 r., sygn. akt IV Ka .../15
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego
w S.
z dnia 4 września 2015 r., sygn. akt IV K .../12,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S., wyrokiem z dnia 4 września 2015 r., uznał oskarżonego G. Ł. za winnego popełnienia przestępstwa wyczerpującego znamiona z art. 190a § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zb. z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz A. C., M. C., D. C., M. C. oraz H. L. kwoty po 1000 zł tytułem zadośćuczynienia. Jednocześnie uniewinnił G. Ł. od popełnienia czynu z art. 217 § 1 k.k.

Wyrok ten - w części skazującej - został zaskarżony apelacją obrońcy oskarżonego. Apelujący zarzucił mu obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a to:

- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do poczynienia przez Sąd pierwszej instancji błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego i w konsekwencji niezasadne uznanie oskarżonego za winnego popełnienia przypisanego mu czynu,
- art. 167 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań K. Z., zgłoszonego w piśmie z dnia 27 marca 2013 r.

Stawiając te zarzuty, obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów, a ewentualnie o uzupełnienie przewodu sądowego poprzez dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka K. Z. na okoliczność zachowania oskarżycieli prywatnej A. C. wobec oskarżonego i innych mieszkańców bloku, w którym zamieszkują strony, zachowania D. C. i M. C., kłóliwej natury oskarżycielki prywatnej.

Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2016 r., IV Ka 1.../15 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na zasadzie art. 4 § 1 k.k., za podstawę wszystkich rozstrzygnięć przyjął przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wywiódł obrońca skazanego zarzucając mu rażące naruszenie prawa procesowego, określone w art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k., polegające na uznaniu skazanego za winnego popełnienia ściganego na wniosek czynu określonego w art. 190a § 1 k.k. na szkodę pokrzywdzonego M. C., pomimo iż pokrzywdzony nie złożył w toku postępowania wniosku o ściganie.

Stawiając powyższy zarzut, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 26 kwietnia 2016 r., sygn. akt IV Ka .../15 oraz utrzymanego w nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 4 września 2016 r., sygn. akt IV K .../12 i umorzenie postępowania w części dotyczącej czynu popełnionego na szkodę M. C., zaś w pozostałej części przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu jako Sądowi pierwszej instancji.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w S. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie.

Odpowiedź na kasację złożył również M. C., podnosząc, że podejmowane przez niego działania procesowe są wystarczającym dowodem na to, iż chciał, aby oskarżony być ścigany.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna w stopniu o jakim mowa w przepisie art. 535 § 3 k.p.k.

Prawdą jest, że w aktach sprawy brak pisma pokrzywdzonego M. C., które byłoby oznaczone jako wniosek o ściganie. Brak też protokolarnego odebrania takiego wniosku. Nie oznacza to jednak, że przeprowadzone w sprawie skazanego postępowanie dotknięte jest brakiem, przybierającym postać bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k.

Złożenie wniosku o ściganie nie jest obwarowane koniecznością zachowania szczególnej formy. Jedynym wymogiem skutecznego złożenia przez pokrzywdzonego wniosku o ściganie jest wyrażenie woli ścigania i ukarania sprawcy konkretnego przestępstwa. Analiza akt sprawy wskazuje, że pokrzywdzony M. C. przedsięwziętymi w toku postępowania działaniami w sposób jednoznaczny i wyraźny wyartykułował wolę ścigania i ukarania skazanego G. Ł. za zarzucany mu czyn, wyczerpujący kumulatywnie znamiona występku z art. 190a § 1 k.k. i innych przepisów. Wbrew wywodom skarżącego, powyższe stwierdzenie nie opiera się wyłącznie na złożeniu przez pokrzywdzonego w dniu 26 listopada 2012 r. pisemnego oświadczenia o zamiarze działania w charakterze oskarżyciela posiłkowego. Złożenie tego oświadczenia było jednym z elementów procesowej

aktywności pokrzywdzonego, nakierowanej na ukaranie G. Ł. Zauważyć zatem trzeba, że M. C., biorąc aktywny udział w postępowaniu:

- w piśmie z dnia 6 sierpnia 2012 r. wnosił o łączne rozpoznanie spraw dotyczących „pobić i nękania” przez G. Ł., prosząc, „...by przeciwko występkom tego Pana toczyło się jedno postępowanie” (k. 179),
- w piśmie z dnia 26 listopada 2012 r. złożył oświadczenie o zamiarze działania w charakterze oskarżyciela posiłkowego (k. 234),
- na rozprawie w dniu 26 czerwca 2015 r. oświadczył: „Chcę, aby oskarżony został skazany i podtrzymuje zdanie Prokuratora” (k. 949),
- na rozprawie apelacyjnej w dniu 26 kwietnia 2016 r. wnosił o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego (k. 1048).

Wszystko to prowadzi do wniosku, że pokrzywdzony M. C. złożył wniosek o ściganie skazanego za przypisany mu czyn, w tym zakresie, w którym wyczerpuje on znamiona, ściganego na wniosek przestępstwa art. 190a § 1 k.k.

Mając na uwadze powyższe i nie znajdując innych podstaw z art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.